'सुवर्विदा' स्वर्गस्य लम्भयितारौ, 'दृशये' सर्व्वलोकस्य दर्शनाय, 'भूरिरश्मी' प्रभूतदीप्ती, 'सूर्य्या हि चन्द्रा' सूर्य्यश्चन्द्रश्चेत्येवं प्रसिद्धौ, 'वसु' वासयितारौ, 'त्वेषदर्शता' दीप्त्या दर्शनीयौ, 'मनस्विना' दृढेन मनसा युक्तौ, 'उभा' देवावुभौ, 'नु' क्षिप्रं, 'दिवं' द्युलोकं, अभिसञ्चरतः ॥

अथ हविषः पुरोऽनुवाक्यामाह। "अस्य अवो नद्यः सप्त बिभ्रति। द्यावा क्षामा पृथिवी दर्शतं वपुः। अस्मे सूर्य्या चन्द्रमसाऽभिचक्षे। अद्धे कमिन्द्र चरतो विचर्त्तुरम्" [२] इति। हे 'इन्द्र', त्वं 'अस्मे' अस्मदर्थं, 'सूर्य्याचन्द्रमसा' एतौ सूर्य्याचन्द्रमसौ, 'अभिचक्षे' अभितः कथयसि, 'अद्धे' अद्धार्थं, 'कं' सुखार्थं च, 'विचर्त्तुरं' विशेषेण त्वरा यथा भवति तथा, 'चरतः', 'एतौ' उभौ, सञ्चरतः, 'अस्य' तवेन्द्रस्य, 'अवः' श्रवणीयं, 'दर्शतं' दर्शनीयं च, 'वपुः' शरीरं, 'सप्त नद्यः' गङ्गायमुनाद्याः सप्तसङ्ख्याकाः सरितः, 'द्यावा क्षामा पृथिवी' क्षामशब्दोऽन्तरिक्षमभिधत्ते। त्रयो लोकाश्च, 'बिभ्रति' धारयन्ति। अयमर्थः, यदेतद्वृष्टिनिमित्तं जलं तदेतदिन्द्रेणोत्पादितत्वात् इन्द्रस्य शरीरं, तच्च सर्व्वेषां प्राणिनां प्रियत्वात् श्रवणीयं दर्शनीयं च, तदिदं जलरूपं शरीरं सप्तनद्युपलक्षिताः सर्व्वा नद्यः समुद्राः त्रयो लोकाश्च धारयन्ति न हि जलमन्तरेण लोकत्रयव्यवहारः सिध्यतीति ॥

अथ हविषो याज्यामाह। "पूर्व्वापरं चरतो माययैतौ। शिशू क्रीडन्तौ परियातो अध्वरं। विश्वान्यन्यो भुवनाभिचष्टे।